

Krátce z kultury

Divadlo Petra Bezruče uvádí v československé premiéře komedii „Smrt“ od Woodyho Allena, současného předního amerického spisovatele, herce, dramatika a režiséra. Hostujícím režisérem a zároveň autorem scénografie ostravského představení je Jiří Nekvasil, kostýmy jsou dílem Michaely Habelové, j. h., pohybová spolupráce Jiří Ouřada. Hrají: Milan Šulc, Otakar Prajzner, Jan Mazák, Luboš Ondráček, Alena Tománková a další. Čs. premiéra se koná 16. června v 19 hodin v ostravském Divadle P. Bezruče.

Kulturní koktajl

Uplynulý víkend přinesl zamavou nabídku kulturních pořadů v našem kraji. V ostravském Divadle Petra Bezruče měla v sobotu československou premiéru komedie Woodyho llaena Smrt. Příběh malého amerického občana, který je vtáen do naprosto nesrozumitelné politické akce, v níž se naonec nevyznají ani ti, co ji rozpoutali, pohostinsky režiroal Jiří Nekvasil, který je souasně autorem scény.

(hla)

NS, M. 461 č. 141, 28. 6. 1990, a. 1

NS, N. 46, C. 138, 14. 6. 1990, s. 5

Krátce z kultury

Divadlo Petra Bezruče uvádí v československé premiéře komedii „Smrt“ od Woodyho Allena, současného předního amerického spisovatele, herce, dramatika a režiséra. Hostujícím režisérem a zároveň autorem scénografie ostravského představení je Jiří Nekvasil, kostýmy jsou dílem Michaely Habelové, j. h., pohybová spolupráce Jiří Ouřada. Hrají: Milan Šulc, Otakar Prajzner, Jan Mazák, Luboš Ondráček, Alena Tománková a další. Cs. premiéra se koná 16. června v 19 hodin v ostravském Divadle P. Bezruče.

Kulturní koktajl

Uplynulý víkend přinesl za-
navnou nabídku kulturních po-
dů v našem kraji. V ostrav-
ém Divadle Petra Bezruče
šla v sobotu československou
emiéru komedie Woodyho
lena Smrt. Příběh malého a-
erického občana, který je vta-
n do naprosto nesrozumitel-
politické akce, v níž se na-
nec nevyznají ani ti, co ji
spoutali, pohostinsky režiro-
Jiří Nekvasil, který je sou-
ně autorem scény.

(hla)

MS, M. 46, č. 141, 18. 6. 1999, a. 1

Kulturní koktajl

Uplynulý víkend přinesl zajímavou nabídku kulturních pořadů v našem kraji. V ostravském Divadle Petra Bezruče měla v sobotu československou premiéru komedie Woodyho Allena Smrt. Příběh malého amerického občana, který je vtážen do naprosto nesrozumitelné politické akce, v níž se nakonec nevyznají ani ti, co ji rozpoutali, pohostinsky režíroval Jiří Nekvasil, který je současně autorem scény.

(hla)

MS, M. 46, č. 147, 18. 6. 1997, o. 1

Kulturní koktajl

Uplynulý víkend přinesl zajímavou nabídku kulturních pořadů v našem kraji. V ostravském Divadle Petra Bezruče měla v sobotu československou premiéru komedie Woodyho Allena Smrt. Příběh malého amerického občana, který je vtážen do naprosto nesrozumitelné politické akce, v níž se nakonec nevyznají ani ti, co ji rozpoutali, pohostinsky režisoval Jiří Nekvasil, který je současně autorem scény. (hla)

NS, M. 46, č. 141, 18. 6. 1990, a. 1

K nejzajímavějším inscenacím ostravského Divadla Petra Bezruče patří BARABÁŠ Michela de Ghelderode
Foto Vlasta Pavelková

DVAKRÁT Z OSTRAVY

Od Barabáše ke Smrti

Pro kritika, který sledoval ostravské Divadlo Petra Bezruče v posledním dvacetiletí, je nejbližší budoucnost tohoto divadla zajímavým otázkem. Zmíněné období bylo érou především dvou režisérů, Pavla Palouše a Josefa Janíka. Zejména v jejich inscenacích se tato druhá ostravská činohra (vznikla v roce 1945) etablovala jako divadlo vytrvale vzdorující normalizačnímu procesu, jako scéna s dramaturgií vždy o něco progresivnější nežli měla činohra Státního divadla Ostrava. Také jako scéna experimentující, ale i častokrát bloudící. Jako divadlo předkládající mladému publiku nekaširovaný obraz života, ale často vyvolávající konflikt s hledištěm příliš hotovým, příliš jednoznačným hodnocením člověka a světa ze strany režiséra. Mladé publikum, přiváděné na inscenace s modernistickými ambicemi tradičním nábohem, prováděným po školách a kasárnách, muselo mnohdy volit mezi pasivním přijetím režisérova vyhraněného pohledu a mezi jeho úplným odmítnutím. Snad i proto hlediště DPB přechasto zívalo prázdnotou...

Je nasnadě otázka: Co se v divadle děje po 17. listopadu? Úplně nejdříve soubor manifestoval svou zálibu v absurdním divadle: Zahradní slavnost v režii Pavla Palouše byla tuším vůbec první inscenací Havlovy hry v porevolučních dnech u nás (premiéra 2. 2. 1990). Dramaturgickým činem bylo uvedení Barabáše Michela de Ghelderode (dramaturg Roman Čisák), ale skutečnými přísliby do budoucna jsou podle mého názoru až dvě československé premiéry ze závěru této sezóny, shodou okolností obě inscenované hosty.

Nejprve k Bezručům pozvali Andrzeje Strzeleckého k prvnímu českému nastudování jeho proslulého představení Zle zachování z Teatru Rampa na Targövkö (1984), v Ostravě pod názvem Cvikstory. Ve spolupráci s textařem Jaroslavem Wykrentem a herci (DPB vzniklo představení vskutku výjimečné. Už scénář destruuje obvyklou fakturu divadelní hry s příběhem a psychologicky budovanými postavami; herci se vyjadřují především zpěvem, pohybem a kolektivní tvorbou jevištních metafor. Je to divadlo, které v principu své poetiky připomíná produkce souborů Pražské pětky či projekty Blaha Uhlára na Slovensku (i dobou svého prosazení v polském kontextu). Nejde však o další verzi generačního divadla. Zde hrají herci mezi dvaceti až čtyřiceti lety, hudební složku (v představení velmi významnou) netvoří ani disko, ani rock, ale — černošský jazz (v podání tria Borise Urbánka). Jde o záležitost svrchované divadelní stylizace, jevištní obraznosti, která ve složce výtvarné, hudební i herecké vytváří svébytnou výpověď o současném světě prostřednictvím životního pocitu herců samotných. Rozpuští nevázanost ve verbálním projevu, sebevědomá útočnost i nostalgie za odcházejícím časem, spontánní herecké kreace založené na jazzovém principu předávání tématu od sólisty k sólistovi, to všechno dohromady vyvolává v hle-

dišti hluboký zážitek nově se vytvářející lidské pospolitosti.

Smrt Woodyho Allena je jiným divadlem, na pohled tradičnějším a obvyklejším pro herce i diváky. Pozoruhodný je přenos amerického tématu do našeho prostředí, to jest způsob nahlédnutí herci i mladými hostujícími inscenátory (režie a scéna Jiří Nekvasil, kostýmy Michaela Habelová), ale také dnešním českým hledištěm. V divadelní rozmnoženině Woodyho textu se předesílá, že dramatikův humor se řadí do kategorie humoru Divadla Jára Cimrmana. Ale zdá se mi, že něco takového jako výbor občanské bdělosti či nesmyslné stíhání jakékoliv člověka, podezřelého z vraždy, jehož důsledky vedou ke smrti jiného nevinného člověka, se spíše váže na naši bezprostřední tragickou zkušenost z Evropy 20. století. Je to snad i důsledek přesvědčivého hereckého pojetí postavy Kleinmana. Tenhle obyčejný človíček, marně se bránící prostou logikou nepřízní okolí, má v sobě v podání Milana Šulce cosi z prostých postavíček Karla Čapka, včetně půvabné čapkovské relativity všech věcí lidských i vesmírných. Jenže mezi filozofickou relativitou u Karla Čapka a mezi životní zkušeností českého — evropského publika počátku 90. let stojí administrativně dokonalá genocida v německém a ruském vydání. A tak se stává, že Allenův humor s čapkovskou atmosférou se u nás mění v tragickou absurdní vizi moderního světa.

I tímhle představením jako by u Bezručů sestavovali bilanci časů, z nichž přicházíme, bilanci navždy rozlúčkovou... Paradoxní ovšem je (ostatně jako vše na tomto světě), že Allen nám svou vizi vysílá z takového společenského uspořádání věcí, do něhož právě s velkým optimismem míříme! Zařídíme si to jinak? Fatálnost tohoto poselství, mimoděk aktualizovaného zlomovým obdobím, v němž se nacházíme, je uzemňující i burcuující zároveň.

□ JIŘÍ ŠTEFANIDES